

Kennisgeving van vorderingen tot cassatie in het belang der wet

CW 2587

Op 13 juli 2012 heeft de advocaat-generaal mr. Huydecoper bij de Hoge Raad gevorderd dat een uitspraak van 2 september 2008 van het Hof Arnhem in het belang der wet wordt vernietigd. De uitspraak betrof een machtiging tot plaatsing van een minderjarige in een accommodatie voor gesloten jeugdzorg op grond van de Wet op de Jeugdzorg. Met de vordering tot cassatie wordt beoogd aan de Hoge Raad de vraag voor te leggen of de in artikel 1:262 lid 3 Burgerlijk Wetboek neergelegde termijn waarbinnen een machtiging tot uithuisplaatsing ten uitvoer moet worden gelegd ook moet worden toegepast als het gaat om een machtiging tot opname in een gesloten inrichting. De advocaat-generaal betoogt, op nader in de vordering uiteengezette gronden, dat dit niet zo is.

CW 2669 A

&

CW 2999 B

Op 27 januari 2012 heeft de advocaat-generaal Wuisman cassatie in het belang der wet gevorderd van twee beschikkingen van het Gerechtshof 's-Hertogenbosch van respectievelijk 13 september 2011 en 22 november 2011. Het betreft twee schuldsaneringsprocedures waarin het Hof een appel tegen een negatieve toelatingsbeschikking respectievelijk een hoger beroep tegen een beslissing tot tussentijdse beëindiging zonder verlening van de schone lei heeft beoordeeld. In beide gevallen was ten aanzien van de verzoekende partij sprake van een zogenoemd meerderjarigenbewind (ook wel beschermingsbewind geheten) in de zin van artikel 1:431 e.v. Burgerlijk Wetboek van kracht. Omdat een natuurlijk, meerderjarig persoon wiens goederen (gedeeltelijk) onder het genoemde bewind zijn gesteld ten aanzien van deze goederen niet handelingsbevoegd is en evenmin in rechte kan optreden – de bewindvoerder is daartoe bevoegd verklaard –, dient zich de vraag aan, wie in schuldsaneringsprocedures als hierboven genoemd als procespartij moet optreden: de schuldenaar/(beoogd) saniet, de bewindvoerder of beide. Het Gerechtshof 's-Hertogenbosch heeft in genoemde beschikkingen de telkens door de schuldenaar/saniet ingestelde appellen ontvankelijk verklaard, na zich ervan vergewist te hebben, dat de bewindvoerder instemde met het desbetreffende hoger beroep. Het Hof heeft aldus een verzoek respectievelijk een beroep ontvankelijk geoordeeld waarbij slechts de schuldenaar/saniet als procespartij optrad. Het Gerechtshof Amsterdam met nevenzittingsplaats Arnhem heeft uitspraken gedaan in de zin dat de bewindvoerder in

schuldsaneringsprocedures als hierboven genoemd als procespartij moet optreden. De advocaat-generaal betoogt, op nader in de vorderingen uiteengezette gronden, dat in dergelijke gevallen zowel schuldenaar/ (beoogd)saniet als bewindvoerder als procespartij dienen op te treden en vordert daarom vernietiging van de bestreden beschikkingen.

CW nr. 2626

De advocaat-generaal bij de Hoge Raad mr. L. Timmerman heeft op 6 januari 2012 gevorderd dat de Hoge Raad een uitspraak van de rechtbank 's Hertogenbosch d.d. 7 december 2010 in de zaak 06/796 R in het belang der wet vernietigt.

De zaak heeft betrekking op een schuldsanering. In het desbetreffende geval was de wettelijke driejaarssaneringsperiode voor de betrokken schuldenaar verstreken. De schuldenaar had ook de zogenoemde schone lei gekregen. Formeel eindigt een schuldsanering op het moment waarop de slotuitdelingslijst na vereffening van de saneringsboedel verbindend wordt. De praktijk leert dat dat formele einde geruime tijd kan liggen nadat de driejaarsperiode is verstreken. In het onderhavige geval was in de periode tussen het verstrijken van de driejaarsperiode en het formele einde de moeder van de schuldenaar overleden. De schuldenaar had als één van de erfgenamen aanspraak op een deel van de nalatenschap. In het vonnis waarvan vernietiging gevorderd wordt, is bepaald dat de aanspraak op de nalatenschap in de saneringsboedel valt en daarmee aan de crediteuren toekomt.

Met de vordering tot cassatie wordt beoogd aan de Hoge Raad de vraag voor te leggen of de aanspraak op de nalatenschap buiten de saneringsboedel blijft, ingeval deze openvalt na het verstrijken van de driejaarstermijn, maar voor het formele einde van de schuldsanering.

In de cassatievordering wordt verdedigd dat de saneringsboedel slechts gedurende de driejaarstermijn wordt opgebouwd en de verplichtingen van de schuldenaar met het verstrijken van die termijn eindigen. In het onderhavige geval zou dat tot gevolg hebben dat de erfenis buiten de saneringsboedel blijft en aan de schuldenaar toekomt.

CW nr. 2634

De advocaat-generaal mr. Wuisman heeft op 12 augustus 2011 bij de Hoge Raad gevorderd dat een uitspraak d.d. 14 december 2010 van het Hof Arnhem in het belang der wet wordt vernietigd. De zaak ging over de vaststelling van de bijdrage in de kosten van opvoeding en verzorging van minderjarige kinderen. Het Hof heeft geoordeeld dat, indien op de tot de schuldsaneringsregeling toegelaten persoon een verplichting tot bijdragen rust, de door hem te betalen bijdrage in beginsel kan worden vastgesteld op een bedrag van maximaal € 136

per maand per kind. Bij dit oordeel verwees het Hof naar een per 1 juli 2010 in het Rapport Alimentatienormen opgenomen regeling. De invoering van deze regeling houdt hiermee verband dat sedert 1 juli 2010 in de zogenoemde Recofa-voorwaarden voor schuldsaneringsregelingen is bepaald dat het aan de saniet krachtens artikel 295 Faillissementswet vrij te laten bedrag in beginsel steeds wordt verhoogd met maximaal € 136 per maand in verband met ieder kind voor wie de saniet een verplichting tot bijdragen in de kosten van opvoeding en verzorging heeft. Met de vordering tot cassatie wordt beoogd aan de Hoge Raad de vraag voor te leggen of artikel 295 Faillissementswet wel de ruimte biedt voor de stelselmatige verhoging van het aan een saniet vrij te laten bedrag waarvan in het Rapport Alimentatienormen wordt uitgegaan.

CW nr. 2629

De advocaat-generaal mr. Wuisman heeft op 24 augustus 2011 bij de Hoge Raad gevorderd dat een door de Rechtbank Breda op 24 oktober 2007 uitgesproken vonnis (LJN BB 6668) in het belang der wet wordt vernietigd. Het vonnis heeft betrekking op het geval dat tussen twee particuliere partijen wel mondeling een overeenkomst van koop en verkoop ter zake van een woning is bereikt, maar de verkoper vervolgens niet meewerkt aan het ondertekenen van een akte waarin de mondeling bereikte overeenkomst is neergelegd. Daardoor wordt niet voldaan aan het schriftelijkheidsvereiste van artikel 7:2, lid 1 Burgerlijk Wetboek. Vrij algemeen wordt de opvatting gehuldigd dat het niet voldoen aan het schriftelijkheidsvereiste op zichzelf tot gevolg heeft dat de mondelinge overeenkomst nietig is. Maar veel verschil van mening bestaat er over de vraag hoe strikt de nietigheid in dat geval dient te worden opgevat. Er worden, globaal genomen, ten aanzien van dit vraagpunt twee standpunten ingenomen. Het ene standpunt is dat de mondelinge overeenkomst de verkoper in principe verplicht tot meewerken aan het tot stand brengen van de schriftelijke overeenkomst en/of tot het vergoeden van schade. Het andere standpunt houdt in dat, behoudens (heel) bijzondere omstandigheden uit de mondelinge overeenkomst voor de verkoper geen enkele gebondenheid voortvloeit. De vordering tot cassatie strekt ertoe dit vraagpunt ter beoordeling aan de Hoge Raad voor te leggen.